

— У престола, донъ Родриге, и царьтъ . . .

— Царьтъ е първийтъ служител на инквизиціята, пое старецьтъ, вѣрвайте ма и търсете помощь другадѣ.

— Но струва ми са, рече донъ Хименесь, властьта на царя е повысока отъ властьта на единъ калугерь, и че . . .

— Познавате, господа, пресѣче гы Естеванъ, че днесъ идѣ отъ Мадритъ, и че императоръ Карлъ V благоволи да ми даде едно писмо до Севилскыя инквизиторъ.

— И подирь вашето замиванье, притури Валеро прири- телно, великийгь императоръ, ще бжде непременно испро- водилъ нарочить бързоконецъ съ второ писмо, което ще пристигне понапредъ отъ вашето.

— О! предателство! извикахъ въ сщцото време мла- дьтъ рыцари.

— Възможно ли е туй? попыта гордыйтъ и чистосърде- чный Естеванъ. Познавамъ че Карлъ V е сребролюбивъ, но невѣрвамъ да е и до толкъсь низькъ.

— Какъ знаете туй, донъ Родриге? попыта го Ара- гонецьтъ.

— Монгь бѣли космы сѣ видѣли много работы. Вѣрвай- те ма, господа, колкото за помощьта, не я чакайте освѣнъ отъ васъ си, или отъ пріатели равны вамъ, ако Богъ ва е сподобилъ съ рѣдкыя този даръ. Но прѣди сичко не са у- повзвайте на калугерско пріятелство, нито на Карловото покровителство; който сѣ довѣрва на тѣхъ, той често па- да въ пропастьта.

— Опыттъ е горчивъ, рече Естеванъ прискърно.

— Ето защо старостьта е нетърпима, но опыттъ не прави сичкытъ старцы егонсти и жестоки, но нѣкога по- мѣдри и по доблестны, защото истинната доблесть е слѣд- ствіе на благоразуміето.

Въ туй време влѣзе въ винопродавницята Жозе и ка- то видѣ тѣзи тримата пріатели да са разговарять, слуша